

داشت و نداشت

ارنست همینگوی

مهدی غبرایی

۹	اشارہ
۱۱	بخش یک / هری مورگن . بھار
۶۵	بخش دو / هری مورگن . پاییز
۸۵	بخش سه / هری مورگن . زمستان

شاره

از میان رمان‌های ارنست همینگوی از دوران جوانی وداع با اسلحه، داشتن وند اشتن، پیرمرد و دریا، این ناقوس مرگ کیست؟ و خورشید همچنان می‌دمد را بیش از دیگر رمان‌ها و داستان‌های کوتاه‌ش شیفته وار دوست داشتم و دارم و اگر بگویم با هر کدام‌شان زندگی کرده‌ام، سخن به گزاف نگفته‌ام. (جایگاه رفیع جشن بیکران، با ترجمه‌ی فرهاد همچنان در قلبی محفوظ است، اما خاطره‌اش برمی‌گردد به شروع کار ترجمه و دوره‌ی میانسالی). همراه با او برخی آثار جان استاین بک و بعدها فاکنر هم دوست داشتنی بودند، اما از اولی جزموش‌ها و آدم‌ها دیگر آن رنگ و جلای سابق را ندارد و فاکنر هم (با همه‌ی عظمتش) انگار از بالا به آدم نگاه می‌کند و دنیای او قدری با جانت فاصله می‌گیرد؛ اما با همینگوی انگار رفیقی. انگار دوست عزیز و در عین حال خشن و قلدri است که از دردها و زخم‌های روح و روانت گفته و می‌گوید و شرنگش نرم نرم در جانت ته نشین می‌شود. جزئی جدایی ناپذیر از تو می‌شود و گاهی یادت می‌آید که با چشم او به دنیا نگاه کنی؛ آن هم در این کنج دنیا. با هنری و کاترین از جنگ گریخته‌ام و در دریاچه‌های ایتالیا شنا کرده‌ام و شاهد عشقشان بوده‌ام و بر مرگ کاترین گریسته‌ام. با هری مورگن سلاح برداشته جنگیده‌ام و جان داده‌ام، با پیرمرد ماهی گرفته‌ام و خسته و دست خالی برگشته‌ام. با